

ELŐFIZETÉSI ÁR
szétküldéssel helyben
vagy vidékre:

Egész évre . . . 14 frt — kr.
Félévre . . . 7 frt — kr.
Negyedévre . . . 3 frt 50 kr.
Egy hóra . . . 1 frt 20 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

KIADÓHIVATAL:
iskola-utca, Dáni-ház, 18. sz.

SZEGEDI NAPLÓ.

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI NAPILAP.

HIRDETÉSEKET
és nyiltéri közleményeket a
kiadóhivatal mérsékelt árjegy-
zék szerint számít.

SZERKESZTŐI IRODA:
iskola-utca, Dáni-ház 18. sz.

Bérmontetlen levelek csak
ismert kéztől fogadtnak el.

Egy üldözött hirlap.

Szeged, júl. 8.

Annyira bele van esve a sajtó a holt évaddal járó apathiába, hogy észre se vesz egy merényletet, mely egyenesen a sajtó ellen van intézve, ha mindjárt annak egy vidéki és mellé: német organuma ellen fordult is egyelőre.

Minden kommentár nélkül közölték a lapok a czáfolattal meg nem erőltetett és eszerint valónak bizonyult hirt, mikép Hertelendy József, Torontálmegye főispánja körrendeletben tiltotta meg az alatta álló hatóságoknak és azok tagjainak, hogy a „Neue Temesvárer Zeitung”-ra előfizessenek.

Könnyű kitalálni ennek a mérges tilalomnak indokát. Ez a lap volt az, mely leplezte a temesbégavölgyi vizszabályozó és ármentesítő társulat vezető közegeinek halatlan mulasztásait, fejesztett gazdálkodását és czéltalan pazarlásait. Ez a lap volt az, mely fölhívta a nagy nyilvánosság figyelmét e vizszabályozó társulat üzelmeire. Ez a lap volt az, mely megkondította a vészharangot, mely felelősségre kérte vonni a hibásokat, mely erélyes, pártatlan vizsgálatot sürgetett.

És mivel mindezek a kifakadások igen alkalmatlanok voltak Hertelendynek, a kormánybiztosnak, kapja magát Hertelendy, a főispán, és meg nem engedhető eszközökkel harcot kezd a sajtó egy organuma ellen.

Nem lelkesedünk a Neue Temes-

varer Zeitungért, és semmiféle Zeitungért, mely Magyarországon megjelenik. Sívargunk az idő után, mikor ebben az országban csakis magyar hirlapnak lesz létezési jogosultsága és képessége. De ez a vágy nem tesz bennünket igazságtalanná. Ez az óhajlás és ez a remény nem zárják ki azt, hogy a mig idegen nyelvű lapok is léteznek Magyarországon, azokat befogadjuk a sajtó közösségébe, különösen mikor hatóságilag támadják őket.

Ha Hertelendy főispán ur azért üldözné a „Neue Temesvárer Zeitung”-ot, mert nem magyarul van írva, ha azért gyűrköznék ellene, mert talán germanizál, mindenesetre meg volna eljárásának a maga mentése. De a főispán urat nem magyar chauvinizmus vezeti, hanem a főispáni és kormánybiztosi ingerültség, mely nem tűr kritikát, csak dicséretet és magasztalást, amihez hozzászoktatták a kegyelméből élőkódó, általa protezsált szubvenziós lapok.

Igen, igen, Hertelendy főispán ur segíti, támogatja, istápolja a német újságot is, ha kormánypárti és ha Tiszáékkal együtt ő neki is hymnusokat zengedez minden körülmények között. Akkor is, ha féktelen kortes-uralmat csinál, akkor is, ha gondatlanságával, ha nyilvánvaló tudatlanságok és visszaélések türesével tönkretesz egész vidékeket, mint kormánybiztos.

Az a lap, melyet most Hertelendy ur üldöz, csak a kötelességét teljesítette. Kifejezést adott a temesi

és torontáli közhangulatnak, számon kérte a hatóságok és vizszabályozó fórumok durva mulasztásait. És éppen mert kötelességét teljesítette a Neue Temesvárer Zeitung, azért kötelessége a sajtónak is, hogy pártjára álljon, mikor üldözik és mikor a magas állás piedestáljáról folytatnak ellene irtó harcotot.

Nem pusztán annak a temesvári hirlapnak ügye az, melyet a hatalmaskodó főispán megmozgatott. Ma Torontálmegye feje engedi meg magának a vakmerőséget, hogy egy újságot hivatalos hatalmával el akar nyomni, holnap megteheti ugyanezt egy másik vármegye, város vagy község feje. Ma egy német lap ellen szól a főispáni ukáz, holnap szólhat akármelyik magyar lap ellen, mely térde-fejet nem hajt a municipiumok basái előtt.

Hiba, hogy a sajtó szó nélkül, megrovás nélkül jegyezte föl a torontáli főispánnak ezt a gőgös, bosszuálló és ildomtalan körrendeletét. Hiba, hogy a sajtó egyáltalában nem ismeri az összetartozás és a kölcsönösség parancsolatait, mikor egyik organumában megsértik a nyilvánosság iránti köteles tiszteletet.

Igazság szerint még a kormánypárti sajtónak se volna szabad türnie, — sőt annak talán legkevésbé — hogy a kormánynak egyik tisztviselője hirlapok elleni agitációra használja hivatalos befolyását. Ebben mutatnák meg a kormánypárti lapok, hogy tartanak valamit a sajtó méltóságára és hogy még szo-

s ennek a különös, szeretetlen magaviseletnek.

Az apa nem állhatta meg, hogy oda ne menjen a fiu szobájához s halkan be ne nyissa az ajtót. Benézett — hosszasan, firkészöleg s mikor visszavonta a fejét, megcsóválta azt s háta mögött álló feleségének csak annyit mondott:

— Nézz csak be. Az a mi fiunk, aki ott fekszik a kanapén?

Az asszony is benézett s halvány volt az arcza, mikor nagy sokára visszavonta fejét. Egy perczig összenézett a két szüle s aztán beléptek a fiuhoz.

Halkan, hogy fel ne ébreszszék az alvót, mentek előre a pamlagig; megálltak a fiu fejénél s lehajolva, lélegzetüket visszatarva nézegették azt.

Szánalom volt nézni a vézna, elerneyedt alakot, a koravén, pettyhűdt, sápadt arcot, a színezett ajkakat, a beesett, száraz halántékokat, a lázas vörös, remegő szemhéjjakat, a sovány hosszú kezeket, mik meg-megremegtek. A fiu mélyen aludt, pihegve lélegzett, mintha végképpen el lenne csigázva.

Különben a fiu föltűnő választékosággal volt öltözve, fehérneműi ragyogtak, mint a hó, nyakkendője izléssel kötve, finom kis bajusza hamiskásan kipödörve, ujjai szépen gondozva, ruhái divatosan szabva és beparfümözve valami exotikus, átható illatszerrel, melytől az anya szinte rosszul lett.

Az apa és anya sokáig állottak ott a fiu fejénél s látva, hogy annak menynyire szükséges a nyugalom, csöndben visszavonultak.

— Én istenem, sóhajtott föl az anya, hiszen ez a fiu egészen oda van.

— Ördögadtát, kiáltott föl az apa, mit csinált ez a gyerek önmagával? Arra el voltam készülve, hogy a főváros meghúzza az ilyen vékonypénzü legénykéket,

kott hízlegésükről is le tudnak tenni, ha a kar tekintélyét kell megóvni, melybe ők is tartoznak.

A magyar államvasutaknál f. évi augusztus hó 1-ével életbe lépő új ügykezelés folytán szükségessé vált személyzeti ügyek nagyobb mérvű rendezését, illetve az alkalmazottak új beosztását az igazgatóság befejezte és minden egyes alkalmazottal írásban tudatta annak új beosztási helyét és munkakörét. Már most köteles mindenki új beosztási helyét legkésőbb f. é. augusztus hó 1-én elfoglalni. Még hátra van az elbocsátandó és nyugdíjazandó személyzet értesítése. Ezeknek a napokban fog kiadatni az írásbeli értesítés. S ezzel a központi igazgatóság létszáma jelentékenyen csökkenni fog.

A délvideki áradások. A Temes és a Béga kiöntése által okozott károk hivatalos fölbecslése befejeztetett. Az árvíz Temesmegyében 20 községben okozott kárt és pedig a vetésekben 655.484 frt 50 krt, házakon 5687 frtot és ingóságokon 455 frtot. Segélyre szorul 2480 családl; a legsürgősebb segélyösszeg 299.003 frtra rug.

A repce kivitel előnyös és biztos eszközölhetése szempontjából, a magyar államvasutak igazgatósága a következő értesítés közlésére kért föl: Ez évben Fiumén át előreláthatólag nagyobb mérvű repce kivitel lévén várható, e forgalom akadálytalan és gyors lebonyolítása céljából igen kívánatos, hogy a Fiuméből egy hajóval továbbítandó repce küldemények ne egyes kocsinkint, hanem — a földadási állomásokon összegyűjtve — egyszerre legalább is öt-öt kocsinkint adassanak föl vasuti szállításra. Ily módon lehetővé válna, hogy a szállító fél küldeményei nem elszórtan, hanem csoportonként fognak Fiuméba érkezni, s a hajószállítás részére egyszerre átadhatni. Az ily csoportonként való szállítás

de nem hittem, hogy ilyen bórben kerüljön haza. Ez a kölyök vagy sokat lompolt, vagy beteg volt, vagy sokat tanult. Pedig lumpságra eddig semmi hajlandóságot nem mutatott. Aztán a lumpsághoz pénz kell. Ez a fiu pedig egy szóval sem kérte, hogy emeljem föl a zsebpenzét. Betegségről sem volt szó egyik levelében sem. A tanulással sem ölhette nagyon magát, mert hiszen könnyű esze van a fiunak; játszva tanulja azt, amibe más beleizzad. Mi ütött hát bele, hogy ilyen elkényszeredetten jön haza. Gyanitom már, hogy miért nem találkoztunk vele az állomásnál. A fiu bizonyosan röstelte, hogy ilyen pápista színben van s a másik oldalon szállt ki. Hiszen ha csak egy kis kimerültség az egész, majd elmúlik idehaza. Csak valami más baja ne legyen.

Az anya nem szólt semmit, csak sóhajtozott s mikor egyedül maradt, visszahátrált a fiához. Az még mindig aludt, most már jóval nyugodtabban, de még mindig mélyen. Az iménti nyugtalan alvás közben a fiu nyilván forgolódott s aközben eshetett ki a kabátja belső zsebéből az a csinos pénztárca, mely ott feküdt a pamlagon mellette s melyet az anya kezébe vett.

A tárcza ugyanazt a nehéz, kábitó ilatot árasztotta magából, mely a fiu ruháján érzett s mely az anyát annyira bántotta.

Fölnyitotta a fiu tárczáját, egy oly anya kíváncsiságával, ki nem akarja, hogy gyermekének titka legyen előtte. Azt látta, hogy fia pénzügyei rendben vannak. Ugy látszik, hogy nemcsak nem pazarolt, hanem meg is takarított valamit. Egy rekeszben száraz virágokat talált, ami meglepte; egy másikban egy hajcsomót, melytől valósággal megijedt. Egyetlen egy hajfűrt volt az egész, de rend-

TÁRCZA.

A hazatért.

Mára várták haza Kaloták a családl reményét. Az egész ház kivonult elébe a vasuti állomáshoz, melynek perronja tele volt teljes számu családokkal, melyek szintén várták a saját külön reményüket. A vonat, mint valami kifáradt óriási kigyó, kinos lassúsággal vonszolta magát a kiszálló helyig. A megszorított fejek az a vaskerekekből kicsaltak egy pár olyan hangot, melyek a pokolban az elkárhozott lelkek megkínzására rendezett hangversenyen is nagy furórét csináltak volna. Azonban a szorongatott érez vad sikongatása a perron közönségére nézve a szeráfok édes zenéje volt. Legalább ezt lehetett le- és kiolvasni az örömtől ragyogó arcokról, a sugárzó, derült tekintetekből, melyek a kocsi ablakait fűrkészték, melyeken át annyi fiatal fejbűjt elő, amennyi csak kifért, sőt valamivel több is. Ezek az ifju egyetemi polgári fejek mindnyájan igen gondosan fésültek voltak, s egyiken-másikon szépen megvetett alapját lehetett látni egy sokat ígérő pofaszakállnak, egy majdani bajusznak.

A kocsiajtók felnyitlák s a fiatal utazók a vasuti hordárok falanxát áttörve, a felejük kitárt karok közé rohantak. A viszontlátás örömeitől zajos lett az állomáshely. Az apák nagyokat kiáltottak: „Ördögadta! fészke, beh megnőttél!” „Nézzé meg az ember, hogy megbajuszosodtál!” stb. A mamák könyeiken keresztül mosolyogtak s azzal palástolták megindultságukat, hogy a vasuti hordárt ellenőrizték, hogy ott ne hagyjon valamit a kocsiában az urfi málhájából. A család fiatalabb sarjai körülugrálták a jövevényt, mint valami bálványt, száz kér-

dést intézve ahhoz s egyikre sem várva feleletet. Mikor aztán a viszontlátás első örömmámora elmúlt s a medréből kicsapott családi érzelmek visszanyerték nyugodt folyását: minden család közrevette a maga várvavártját s diadallal hurczolta haza a házi tűzhelyhez.

Csak a Kalota-család maradt ott a perronon, miután nekik nem volt kit hazavinni. Az ő reményük nem jött meg a vonaton. Nem akarták hinni, megvártak, míg kiszáll a legutolsó utas is a kocsiából s aztán rendre benéztek minden kupéba. De hasztalan. A fiuknak se hire, se hamva.

Talán az esti vonattal érkezik meg, gondolta a család s busan hazaballagott. Az apa némán vezette a feleségét, a gyerekek hallgatagon mentek előttük. Mindnyájan arra a hanyag, rozsz Ferire gondoltak, akinek olyan nagy örvendezve mentek elébe, akit otthon olyan pompás ebéddel vártak, akinek olyan csinos kis kaczér szobát rendeztek be s aki mind ezen gondoskodás daczára sem érkezett meg.

Odahaza a kapuban a cseléd fogadta őket, azzal a félhangon tett fölkiáltással, hogy:

— Az urfi hazaérkezett, lefeküdt és alszik.

A szülők megütközve néztek egymásra. Hogy lehet az, hogy nem találták meg a fiut az állomásnál? Hiszen az ő szemüket nem kerülte ki egyetlen alak sem. Ha a fiuk álruhában, elváltoztatott arczczal szállott volna ki, akkor is ráismertek volna. A szülei szemet nem lehet sem kikerülni, sem megcsalni.

Aztán miért feküdt le az a fiu s hogyan tud aludni akkor, mikor édes apja s anyja várják öleléssel, csókkal. Mi ütött ebbe a fiuba? Mi a magyarázata ennek a suttyomba való megérkezésnek

megkönnyítése céljából engedélyeztetik, hogy a közvetlenül Fiuméba való rendeltetéssel földadott repce- és kukorica-termények, ha egy és ugyanazon fél mint földadó neve alatt egy és ugyanazon fiumei címzett-hez legalább öt teljes kocsi rakomány adatik föl, az államvasutak földadási állomásain az év július hó 1-étől kezdve visszavonásig, a díjszabásszerű fekbérmentes időt beszámítólal összesen 14 (tizennégy) napi fekbérmentes tárolást élveznek.

Ujdonságok.

— Julius 8. —

— **A járdaköltség.** Két hét óta ettől fáj a fejük a háztulajdonosoknak. Ideges sietséggel működik az adóvégrehajtó, hogy az üres házipénztáron segítsen. A régi hibák miatt most jajdulnak föl az érdekeltek. A teher igen nagy. Van olyan háztulajdonos, aki 2000 frtot is fizet, járdaköltség címén, kisebb tételek is 600 800 frtra rugnak. A belvárosban még csak hagyján, ott legalább elég szilárd járdákért fizetnek, de az alsóvárosban vagy a sugárutakon, a téglajáró már elromlott, noha még ki sincs fizetve az ára. Hát az újra aztán miből kerül majd? Nem egy polgár van olyan is, aki pusztán, jövedelmet nem hajtó telektől fizeti a nagy költséget. Ennek aztán kétszeresen keservesen esik az adózás. A tanács érezte is ez állapot visszasságát s nem nagyon erőszakolta a behajtást. Így történt, hogy a múlt évben is előirányzott 120,000 frt járdaköltségből alig folyt be néhány ezer forint. A belügyminiszter ismételt szigorú rendelete végre arra bírta a tanácsot, hogy szigorúan elrendelje a behajtást. Most aztán dolgoznak is a végrehajtók városzerte.

— **A vizek.** A Tisza városunk alatt az éjjel 9 centimétert apadt, a vízszin jelenleg 4-08 méter. Tokajnál az éjjel 1-54 méterről 1-60-ra áradt, Szolnokonál apadt 5 centimétert. A mellékfolyók közül a Maros Aradnál 1-37 méterről 1-31-re, a Szamos Szatmárnál 1-14-ről 1-10-re, s a Körös Gyománál 2-75 méterről 2-71-re apadt le.

— **A keresk. ifjak lapja Szegedről.** A budapesti és vidéki kereskedő-ifjúsági egyletek közlönyének utolsó száma, a kongresszusról írva, Szeged dicsőítésével és magasztalásával van tele. Leírja a

kívül hosszú és tömött s oly ruganyos, hogy mindenáron ki akart dagadni a rekeszből. Amint az anya közelebről megnézte e fényes, erős mogoróvörös haját, néhány fehér szálát pillantott meg a tekeresben s ez még nagyobb nyugtalanságba ejtette. Egy női hajfűrt az ő kedves rajkója tárczájában, egy olyan női hajfűrt, melyben már ősz szálak is vannak! . . . Amint tovább kutatótt, a tárcza egyik lapján, selyemhímzésű virágfüzérben egy arcképre akadt, mely egy élete delén levő, merészen kivágott ruhájú delnőt ábrázolt, ki kövér, kerek arcza daczára, epedő kifejezést erőszakolt magára s az odaadó kéztartás, melylyel az ölébe hanyagul ejtett legyezőt fogta, azt látszott mondani: Tied vagyok, örökre tied! Az anya kivette a képet a keretből, megnézte annak hátlapját s azon egy sor írást látott, női kéztől írva: „Az én kis Ferikémnek.”

Az anya szeme felvillámlott a haragtól, földre dobta a képet a méltatlankodás és megvetés mozdulatával. . . . E heves mozdulattal fölébresztette a fiut, aki egy pillanatig révedő szemmel, a nehéz álomból ébredettnek öntudatlanságával nézett körül, aztán megismerte anyját, felugrott, hozzá akart rohanni, hogy megölelje. . . . E pillanatban észrevette anyja kezében a tárczát, a földön azt a bizonyos fényképet; ránézett anyja szemrehányó arcára s aztán lesütötte szemét és mélyen elpirult.

— Rosz fiu, suttogta az anya s a roszt fiu megsemmisülten állott a szigorú anya előtt. . . .

Ekkor nyitott be az apa is. Pirosnak látva a fiut, egészen megvigasztalódott s hevesen ölelte magához.

— Teringettét fiu, az imént megijesztettél. Amig aludtál, olyan volt a színed, mint az éretlen barackké. Most már van egy kis életszin a képeden,

kongresszust és annak sikerét, eredményeit, de több hévvel írja le még a szegedi ünnepélyeket és azt, minő szívéllyel fogadta e város az országos értekezlet vendégeit. Érdekesnek tartjuk az ifjúsági szaklap tudósításából közölni a következőket: „Szeged volt az első város, melynek egész közönsége, kezdve annak újáteremtője s diszpolgárán, a szegedi gróf: Tisza Lajoson s folytatva a főispán, a városi hatóság, a különböző testületek előjáróin s lemenve az utolsó polgáremberig, tüntetőleg beösmerte azt, hogy ma már a kereskedő is valaki nagy Magyarországon. Megmutatta azt, hogy azon kereskedő ifjúság, amely mivelődni akar s egyesül oly célból, hogy azon akadályokat, melyek saját és hazája jólétének előmozdítására célzó törekvéseinek útjában állanak, békés uton, kizárásával minden erőszakos eszközöknek, elhárítsa. Beösmerte, hogy azon kereskedő-ifjúság, amely nemcsak a humanizmust, az önségely dicső elvét irta lobogójára, hanem — dacára annak, hogy még előharcosai között olyanok is vannak, akik csak törlik a magyar nyelvet — fogadást tett arra, hogy a nemzet hivatalos nyelvét minden alkalommal s minden megegyeztetésmódon terjesztetni fogja; amely a magyar állam, a magyar nemzetiség eszméjéért küzd: hogy ezen kereskedő ifjúság érdemes a jobbakk, érdemes a magyar társadalom előismerésére becsülésére. Ezen eléggé nem méltányolható eredménynek constataásával be is fejezhetjük referadánkat, de nem teszszük ezt addig, míg e helyen is le nem röjjük mélyen érzett hálánkat Szeged sz. kir. város összes lakosságára iránt a nekünk nyújtott erkölcs-elégtétel s azon igaz magyar vendégszeretetért, melyre bennünket érdemesített; a szegedi helyi sajtó iránt, mely hivatásának ezuttal is kiválóan megfelelt; azok iránt, kik minket szállással elláttak s szíves-ségeikkel elhalmoztak; a szegedi rokonságot iránt, mely kezdeményezője volt annak, hogy a II. orsz. értekezlet Szegeden tartassék; ezen társulat tisztikara, tagjai iránt, kik annyit fáradoztak a társulásokra méltó siker érdekében, s végre, akit első helyen kelle

E közben megpillantva a képet, fölvette.

— Aha, hiszen ez a te volt háziaszszonyod képe. Derék egy dáma. Jól tetted, hogy kértél tőle egy fotográfiát. Ne sze anyjuk, tedd be a nagy albumba. . .

A kép még az nap belekerült, nem ugyan a nagy albumba, hanem a konyha tüzelőjébe.

X.

Eladott menyasszony.

Angol regény.

84. fejelet.

— Így jutottam a pinczébe, ahol már világosabb volt. Innen aztán addig kiáltogtam segélyért, míg a szolgák közül valamelyik meg nem hallotta s a házmester elő nem jött s ki nem szabadított bennünket. A derék férfit nem kevéssé meg volt lepve amint bennünket meg látott.

Lynwood lady oly gyöngye volt, annyira ki volt merülve, hogy arra kértem, maradjon Kings-Dene-ben, míg én idejöttem, hogy őnt mindenről tudósítsam. Ebbe csak hosszas rábeszélés után egyezett bele.

És ez az utolsó betűig igaz uram — tette hozzá Lionel büszkén és méltósággal fölegyenesedve. A házmester tanuskodhatik mellettem, hogy igazat mondok, bizonyíthatja, hogy a pinczehelyiség napok óta nem volt nyitva, sőt ha épen meg akar győződni róla saját szemével elvezetem a földalatti folyosóra megnézhet mindent. Megláthatja ösom elrejtett kincseit, megláthatja a nagy fáradsággal kifeszített ajtót. Ennél nagyobb bizonyítékot már nem tudok fölmutatni, de azt hiszem, ez tökéletesen elegendő. . .

Nagy csönd támadt, amint Lionel bevégezte mondanivalóját, Seaport orvos hozzá ment és kezét nyújtá neki.

— Ami engem illet, én hiszem mind,

vala emlitenem, e társulat elnöke: Weiner Miksa iránt, ki nem kimélve sem időt, sem fáradságot, sem anyagi áldozatot, legfőbb tényezője volt azon eredménynek, melyet ezen szavakban foglalhatunk össze: a II-ik (szegedi) országos értekezlet fényesen sikerült!

— **Megint egy vérengző katona.** H.-M.-Vásárhely közönségét véres eset tartja izgatottságban. Ottani tudósítónk következőket írja róla: Folyó hó 1-én este hire terjedt városunkban, hogy a kaszárnya közelében egy huszárkáplár leszurt egy polgárt. Póka László rendőrkapitány dr. Hahn Dávid városi alorvossal a tett színhelyén este fél 10 órakor megjelenván, értesült, hogy a leszurt egyént Kelenfi Ferencnek hívják, kit házigazdája kocsin IV-ik tized, 1353. sz. alatti lakására szállított. A kérdéses házban, vértől elázott ruháiból kivetköztetve, ágyban fekvé találták nevezett, bal mellén erősen vérző tátongó sebbel, melyet dr. Hahn azonnal bevarrt, mely műtét alatt a szerencsétlen ember többször elájult s miután eszmélete is elhagyta, kihallgatható nem volt. A sebesült állapota igen agályt keltő lévén, Póka László rendőrkapitány, midőn ma nap korán reggel jelentették neki, hogy az ember eszméletlenül van, azonnal sietett azt kihallgatni, ki is következőkben adott esetére nézve fölvilágosítást: tegnap estefelé törvénytelen származású leányát, Tódor Emert a Kovács testvérek téglagyárába küldé egy garaboly meggyel s miután leánya rosaságáról a szomszédok egyet-mást beszéltek, ez alkalommal megakart róla győződni, miért is leányát észrevétlenül követve, a kaszárnya előtti kereszt mögé rejtőzött. Este fél 9 óra tájon látta, hogy leánya hazafelé jön, azonban a kaszárnya mellett, Pető Erzsébet korcsmája előtt két huszárkáplár a leánynyal összetalálkozván, azt megállították. A leány tovább akart menni, de az egyik káplár megfogta s a leánynyal beszélgetni kezdett, mire ő fölindulva a látottakon, odafutott leányához s azt verni kezdte, a meglepett káplárhoz pedig oda szolt: „Hogy ha maga is rendes katona lenne, nem állna meg ily haszontalan leánynyal.” Ezzel tova futó leánya után szaladt, mire a huszár nagy szitkok közt

amit most elmondott, mr. Egerton — kiáltott az orvos szívéllyel hangon s egyáltalában nem látom át miért ne hihetne önnek más is?

— Semmi kétség — kiáltott Ottó vad gunnyal — mi mindnyájan itt tapasztalatlan gyerekek vagyunk s akár milyen medvét a nyakunkba lehet akasztani.

E gonosz megjegyzésre senki sem ügyelt, csak a detektív hallotta, aki az ajtónál állva, egy perczre sem tévesztette szem elől Ottót.

— Magam is örömet hitelt adnék önnek Lionel — mondá sir Ralph egy kis szünet mulva — ha más körülmények az ön kijelentésével erős ellentétben nem állának. Például ön nem tagadhatja, hogy feltűnően gyakran ájtárt és kereste feleségem társaságát.

Lionel sáppadt arcját égő pirosság borította, de azért hevesen válaszolt:

— Megmondjam ennek az okát, sir Ralph? Láttam, hogy unokaöccse neje, e tapasztalatlan áldott teremts ellen tör. Igen — mondá Lionel emelt hangon, amint Ottó közbe akart vágni — az idő elérkezett, hogy ne hallgassak többé, hanem elmondjam, hogy Lynwood kapitány, amint én erősen megvagyok róla győződve, kétszer merényletet követett el Lynwood lady élete ellen!

A baronet és Seaport orvos elszörnyedve felkiáltottak, míg Lionel elbeszélte, hogy omlott le a hid, miről sir Ralph csak most hallott először.

Alighogy bevégezte elbeszélését, a jelenlevők még csak észrevételt sem tehettek rá, az ajtó megnyílt s Adrienne sáppadtan, támoilogva jött be, de így is megjelenésében annyi báj volt, hogy az ember azt hitte volna, valahonnan a más világról jött volna ide.

— Nem maradtam Kings-Deneben, — mondá majdnem sirva, s oda

utána iramodott s e szavakkal: „Bücszivil, majd megtanítlak”, megállásra szólította. Ő megállt s erre a huszár „megkaphalnod kutya, mért teszel fel egy huszárkáplárral” szavak közt, a már előbb kihuzott kardjával mellbe szurta. Erre megkapta a huszár kardját s nem eresztte el. A huszár folyton hangoztatta „megkaphalnod” s a kardot mindketten fogva haladtak tovább egy ház hosszant, midőn közben ő a szurás folytán beállott nagy vérvesztéstől eszméletlenül összeesett s a továbbiakra nem emlékszik. — Leánya Tódor Emer hasonlóképen beszélt el az esetet, míg Lőw Dávidné, Német Katalin, Diószegi Péterné, Novák Pálné, Hegedű Mihályné szemtanuk annyiban tettek eltérő vallomást, hogy Kelenfi azt kiáltotta volna vissza a huszárnak, midőn leánya után szaladt: „Megállj te is, császár kutyája!” Blumberger Gizella és Blumberger József is megerősítik ezt, amennyiben szerintük a huszár e szavakkal rohant Kelenfi felé: — „Hát császár kutyája vagyok én?” — A rendőri vizsgálat ezeket deríté ki s botrányos esetről, melynek tettese, sajnos, városunkbeli ifjú. (Sajnálattunkra a tettes nevét nem közli tudósítónk.) Mint halljuk a katonaság körében úgy fogják föl az esetet, hogy Kelenfi a császárt szidta s ezért fölébvalói még meg is dicsérték tetteért a huszárkáplárt, legalább az illető szabadon jár s a városban ezzel dicsekedett. Ennek hire a polgárság körében a legkínosabb benyomást szülte, mert a huszár tette semmi körülmény közt nem menthető s miután törvények oltalma alatt élünk, a kardnak használatát fegyvertelen polgárral szemben határozottan elítélnünk kell, annál is inkább, mert a megtámadott egyén egy kis ujjal sem bántá a huszárt s ha szóval megsérté, kaphatott volna törvényes elégtételt. Legszomorubb a dologban, hogy a megsurt egyén állapota még mindig aggasztó, mert a sebesülés folytán veszedelmes tüdőgyuladást kapott. Ismét egy eset, mely hangos tolmácsolója a közvéleménynek, hogy a hadsereg legénysége béke időben, szolgálton kívül az oldalfegyver viselésétől eltiltassék!

— **A közlegelők.** A közlegelőket a

borult férje lábai elé, míg kezét ajkához szorította — nem birtam türelmetlenségemmel. Minél előbb látni akartalak, elmondani akartam neked, mily borzalmas történetet játszódtott le velem.

Sir Ralph nem valami szívéllyesen fogadta, de amint a szeme közé nézett, elborzadt. Milyen változáson ment keresztül a szerencsétlen asszony.

— Te talán beteg vagy! — kiáltott aggódva.

— Igen — válaszolt a szegény nő — beteg vagyok, de most nem az a fődolog, sokkal fontosabb mondanivalóim vannak ennél!

Seaport orvos hozzá sietett és térdelő helyzetéből fölsegítette, aztán sir Ralph mellett egy karosszéket mutatott neki, hogy ott helyet foglaljon.

Sir Ralph elborult arczczal méregette a padozatot, de egy szót sem szolt.

— Lynwood lady — mondá Lionel én épen az imént körülményesen elbeszéltem, mily borzadalmas történeten estünk keresztül, talán kegyed is elmondhatná?

— De mire való volna már ez? — kérde Adrienne borzadva — inkább rajta lennék, hogy végkép elfelejtsem. Hisz még most is remegek egész valómban, ha csak rá gondolkodom.

— Csakhogy okvetlenül szükséges, hogy kegyed mindent elmondjon. Mondja el kérem hiven, mi történt kegyeddal, mióta Lynwood-halt tegnapelőtt este elhagyta.

Adrienne e felszólításra beleegyezett s mindent elmondott. Előadása tökéletesen egyezett Lioneléval.

— De akkor mi történt a briliánsokkal, amelyeket magával vitt? — kérde Ottó, aki úgy érezte magát, mintha mélység szélén állana és az a veszély fenyegetné, hogy minden perczben alázuhan.

(Folyt. köv.)

jövő hét folyamán fogják megvizsgálni. A gazdaszék már intézkedett ez ügyben. A küldöttség László Gyula tanácsnokkal az élén megvizsgálja a járási kutakat, a marha-állományt, s különösen figyelemmel lesz arra, hogy állategészségi és gazdasági tekintetből egy-egy legelőre tulságosan sok marha ne szoruljon. Megejtik a barmok szétosztását, s a tapasztaltakról jelentést tesznek a gazdaszéknek.

— **A kolera.** A tanács mai ülésén ismét megbeszélés tárgyává tette azon belügyminiszteri leiratokat, melyek a veszedelmesen terjedő kolera-járvány behozatalának megállítására vonatkoznak. Hosszasan foglalkoztak e fontos ügygyel s többnemű óvintézkedéseket tettek. A kolera ellen eddig fennállott közegészségügyi intézkedések továbbra is fennmaradnak, de pótlásul a körülmények szerint s a miniszteri leirat értelmében még több új pontot csatolt ehhez a tanács, mit annak idején ismertetni fogunk. Egyelőre azt emlitjük föl, hogy a város területén két hullaház fog építtetni, egy a belvárosi, egy pedig az alsóvárosi temetőben. Az ujszegedi s a párisi-köruti járványkórházak is fölszereltetnek ismét. A város lakossága hirdetések útján szintén értesítve lesz a szükséges óvintézkedések megtételéről.

— **Singer Vilmos alapítványa.** A dr. Singer Vilmos által közvárosi üdülő betegokozójára hagyott 500 frtra vonatkozólag a tanács mai ülésében azt határozta, hogy a neimes alapítvány kezelését elfogadja s már utasította is a tiszti ügyészséget, hogy az alapítványi oklevelet készítse el.

— **Az operaház tagjainak hangversenye.** Az Odry Lehel által szervezett kitűnő művész társaság, mint már említettük, szombaton tartja meg hangversenyét, melyet nagy érdeklődéssel vár a szegedi intelligens közönség. A hangverseny választékos műsora a következő: 1. Nagy egyveleg, „Bánk-bán“ című nagy operából Erkel Ferencztől; czimbalomra átírt és előadja Kaszner Károly. 2. Bordon, „Hamlet“ című nagy operából, Ambroise Thomastól; éneklő Odry Lehel, zongorán kíséri László Árpád. 3. „Az öreg táncmester“, tragikomédia Csiky Gergelytől; előadja Gyenes László, a nemzeti színház tagja. 4. Ballada Chopintól; előadja László Árpád, a budapesti zeneakadémia végzett növendéke. 5. Magyar ballada Hubay Jenőtől; éneklő Odry Lehel. 6. Operai egyveleg, czimbalomra átírt Allaga Géza; előadja Kaszner Károly. 7. Humoros költemény; előadja Gyenes László. 8. Orosz thema Villhardttól; előadja László Árpád. 9. Bucsudal a „Sákingeni trombitás“-ból, Nessleről; éneklő Odry Lehel, zongorán kíséri László Árpád.

— **A technológiai muzeum kiállítására.** A szegedi ipartestület folyó hó 6-án rendkívüli előjárósági ülést tartott a budapesti m. kir. technológiai iparmuzeum által kísérelti előadásokkal egybekötve rendezendő gyűjteményes kiállítás tárgyában. A gyűlés egyhangulag kimondta, hogy a kiállítás rendezését a testület vállalja. Elhatározta, hogy a közlekedési miniszteriumhoz szállítási kedvezmény iránt fel fog irni. A technológiai iparmuzeum igazgatóságát is megkeresi a kísérelti előadások napjainak megállapítása iránt. Kimondotta továbbá az előjáróság, hogy, miután nem minden város iparsága részesülhet oly kedvezményben, hogy a technológiai iparmuzeum kiállítását ott-hon megsemlélhesse, a közeli ipartestületeket megfogja hívni a kiállításra.

— **Két öngyilkos Dorosmán.** Dorosmai levelezőnk írja: Steinwurtz Ignác, előbb korcsma-haszonbérő, utóbb szatócs, ki sehogy sem birt az élet viszonyaitól megküzdeni, a múlt héten bolthelyiségében fölakasztotta magát. Mire észrevették és levágták, már egész hideg volt. Mintegy 9–10 óra hosszáig lehetett fűgve. — A másik öngyilkos Szűcs Ferencz szekeres. Tegnap délelőtt, míg hozzátartozói az udvaron dolgoztak, a szoba gerendájára felakasztotta magát. Mikor levágták még meleg volt, de az orvosi segítség már

sikertelen maradt. A szegény embert hosszas betegsége vitte a végzetes tetre. Két év óta ágyban fekvő beteg s csak néha birta egy kevés időre elhagyni az ágyat.]

— **Halálozás.** Lesújtó csapás érte a köztisztviselőben álló Winkler családot. Általános részvétet keltett a szomorú hír, hogy Siegenborni Winkler József cs. kir. nyugalmazott alezredes neje, Szarvady Terézia ma reggel hosszú szenvedés után, élte 51-ik évében elhunyt. A kiváló műveltségű nő és szeretett családjára tette pénteken délután 4 órakor lesz a család Tisza-Lajos-körút 27. szám alatti lakásáról. Béke poraira!

— **Tűz volt ma délelőtt alsóvárosban.** A csendes-utca 14-ik számú házában gyuladt ki egy faszín. A tüzet — mint a vizsgálatból kiderült — gyufával játszó gyermekek okozták. A tűz a nagy szélben könnyen veszedelmessé válhatott volna, azonban a szomszédok idejekorán észrevették a lángokat s szétverték az égő épületet. A tüzoltóságot erről csak utólagosan értesítették.

— **A kihágási bíróság pénzbüntetései.** A kihágási bíróság a lefolyt félévben, vagyis 1886. január 1-től június hó végéig rendellenes kihágásért 25 felet bírságot meg. A pénzbüntetés 214 frt 50 kr-ra rug, mely összeg a javítóintézetek alapítókéjé javára a helybeli királyi adóhivatalnak adatott át. Erdőkihágások után 21 frt 34 kr. folyt be a városi pénztár javára, 11 frt 44 kr. pedig szintén ezimen a magy. kir. erdőalaphoz csatoltatott. Legeltetési kihágásokból 133 frt 10 kr. szedettet be. Ezen összeg a városi szegényalapot illeti.

— **Az adóleszámolóshoz.** Az adóleszámolás rendezése ügyében ma délután 3 órakor Zombory Antal tanácsnok elnöksége alatt értekezletet tartottak a VI-ik tanácsai ügyosztályban. Az értekezleten a tanács megbízásából Vadász József adófelügyelő is részt vett. Az adóleszámolás rendezésére kiküldött bizottság ez alkalommal az adóleszámolási ügy befejezésével foglalkozott.

— **Szigeti Benedek Gyula,** az országosan ismert vívómester Szegeden tartózkodik s itt tanfolyamot fog nyitni, hogy athlétáinkat előkészítse az augusztusi tornaünnepélyre, melyen a többi között vívó-verseny is lesz. Benedek maga is megmérkőzik az ünnepélyen Hartl hírneves bécsi vívómesterrel. A tornaünnepély már előre sikerültnek ígérkezik, arra több bécsi és pesti sportmann le fog randulni. Benedek Gyula két hónapig tartózkodik városunkban s négy forint havi díj lefizetése mellett oktatást ad a modern vívás minden nemében. Értekezhetni vele minden nap a Somogyi-utcai Csizmazia-féle katonaiskolában s a tornaegylet nyári helyiségében.

— **30 frtos polgári házasság.** Egy tanyai paraszt kopogtat be a minap F. J. ügyvédhez, illő alázatossággal instálja a tekintetes ügyvéd urat, hogy a szülőátíratás dolgában kegyeskednék eljárni a törvényről, amit ketten szereztek a feleséggel. — De nem az elsővel! — teszi hozzá figyelmeztetőleg. Ni-ni, hát kendnek meghalt az első felesége? Kár érte, [derék asszony volt! — mondja az ügyvéd. — Nincs neki semmi baja könyörgöm, csakhogy meguntuk egymást, jósztég én azt gondoltam, veszek más feleséget. — Szép, nagyon szép, hát elváltak ugy-e? — Azt nem cselekedtük, mivel hogy sok pénzbe került volna. — Hiszen akkor ez a második nem felesége... — Már hogye volna az — méltatlankodik az atyafi — a mi dolgunk rendben van. Irást is csinált róla egy kis kövér, kerek képű ur a város házárol. — Nem értem — türelmetlenkedik az ügyvéd. — Nincs hiba — magyaráztatja a paraszt — nincs semmi hiba, tessék elhinni. Polgári esküvő történt. Az az ur megcsinálta róla 30 frtért az irást is...

— **A szegedi egyetemi hallgatók** tegnap este fényesen sikerűt családias jellegű tavaszi táncmulatságot rendeztek az alsóvárosi Bruckner-kertben. Az esztély, melyen válogatott közönség mulatott, szorosan zártkörű volt. A rendezőbizottság olyan csendben, zajtalanul működött, hogy a készülődő mulatságról a közönségnek az utolsó napig sem volt tudomása. Az ügyes rendezők ezzel akartak arra hatni, hogy a tánczvigalom egy-szerű, fesztelen és családias színezetű maradjon. Szébbnél szébb leányok töltötték meg a fényesen díszített nyári köröndöt s jó kedvben mulattak egész reggelig. A sikerűlt mulatságon a következő fiatal hölgyek vettek részt: Lemle Er-

zsike, Magyar Ilonka, Povolny Ninuska, Vészits Ilonka, Dobler Margit, Szabó Gizuska, Balpatáky Mariska, Kutassy Erzsike, Okrutzy Boriska és Mariska, Szekula Etelka, Schütz Boriska, Schütz Ilonka, Ocskay Rózsika, Molnár Ilonka, Nagy Sarolta, Pacher Irén, — továbbá dr. Wégmann Ferenczné, Szűts Ferenczné, Vészits Lajosné, Lemle Miklósné, dr. Magyar Jánosné, Szabó Mihályné, Okruczky Coriolánné, Ocskayné, Kutassy Ferenczné, Kutassy Józsefné, Szekula Józsefné, Dobler Jánosné, Schütz Antalné, Molnár Mártonné és Nagy Jánosné urnók. A jó zenét Fehér Poldi zenekara szolgáltatta.

— **Edelsheim Gyulai báró lovai.** Érdekes lólopási esetet derített fel a vásárhelyi rendőrség a múlt héten. Egész törtéjája van. Folyó év január havában Szabó Sándor lókupecz két félvér sárga lovat akarván eladni, a lójárlatok a rendőrség előtt gyanusnak tündek fel s Póka rendőrkapitány ez irányban megindítá a nyomozást. Csakhamar meggyőződést szerzett arról, hogy a lójárlatok hamisak s miután nevezett a lovak szerzését kellőkép igazolni nem tudta, a befejezett elővizsgálat után az iratokat áttette a bírósághoz. A törvényszék elrendelvén a vizsgálatot, Szabó Sándor két tanuval és pedig Hemző Istvánnal és Faur János cigány kupeczczel beigazolta, hogy a két lovat múlt év október 10-én a vásárhelyi őszi vásáron vette és pedig egyiket Kardos Péter nevű szegedi embertől 155 frtért, a másikat pedig egy makói embertől 165 frtért, miért is tekintve, hogy a lovak tulajdonosa körözés daczára sem jelentkezett, arra nézve pedig, hogy a passzusokat Szabó Sándor hamisította volna, semmi bizonyíték nem volt, a törvényszék a kir. ügyészség indítványára a bűnvádi eljárást Szabó ellen beszüntette. — Ily előzmények után a múlt hét derekán egész váratlanul érkezett Vásárhelyre Kovács Mihály kisenő csendőrszervező br. Edelsheim Gyulay kisenő uradalmának egyik gaudatistájával. A Szabó-féle két sárga ló előállítván, kitént, hogy ezek Edelsheim Gyulaytól múlt év okt. 9-én ellopott lovak. Szabó Sándort ennek folytán azonnal letartóztatták.

— **Tűzlárma riasztotta fel ma dél** után [két óra tájban a várost. A toronyörök Uj-Szegeden jelezték a tüzet. A városi tüzoltóság nyomban kivonult s a tüzet a Pillich-major előtt találta, hol használatlan termést égettek. Az égetés egy cseléd vigyázatlansága folytán sem a kerületi biztosnál, sem pedig a tüzoltó parancsnoknál előzetesen nem lett bejelentve s így történt, hogy a vak tűzlárma felalarmirozta az egész várost.

— **Hány óra?** Egy közöshadseregbeli kővitéz, meg egy takaros fehérceled állott ma a kapitány előtt. A panaszos a kővitéz volt, ki azzal vádolta a leányt, Bajka Máriát, hogy tánczközben leakasztotta az ezüst óráját lánczostól s azt elzalogosította. Az enyveskezü kis cseléd folytán azt hajtotta a tánczban fölhevült vitéz előtt: „Hány óra szentem? Nehogy elkéssék.“ A közöshadseregbeli sziv nem bir ellenkezni a kérő szoval s Bajka Mari ugy hálálta meg a katonai előzékenységet, hogy az érték s tárgyat kilopta tánczosa zsebéből s pénzre tette. A leányt, ki folyton tagad, átkisérték a fenytörvényszékhez.

— **Az „Összetartás“** tisztviselő egyestület Temesváry István felsóvárosi táncz helyiségében szombaton, f. hó 10-én estélyt rendez, melyre szívesen fölhívjuk a derék egyesület tagjainak figyelmét. A kedélyesnek ígérkező estélyre csak 50 kr. egy részvételi jegy ára.

— **Szerencsétlenség.** Rafner Julia, Somogyi utczai Tari-féle házban lakó 33 éves asszony ma délután hazulról távozni akart és midőn szobája ajtaját, mely az udvarra nyílik, maga után behuzta, a kilincs kezében maradt s ő mintegy félőnyi magasból fejfel az udvar kövezetére esett. Súlyosan megsérülve és eszméletlen állapotban szállították a kórházba.

— **Tűz a szomszédban.** Dorosmán — mint leveezőnk írja — szombaton éjjel nagy tűz ütött ki az alvőgben. Gyuris

István háza esett martalékul a lángoknak. Szerencse, hogy elég csendes volt az idő, mert az egész környék leéghetett volna. A házak lakói mind aratáson vannak, alig volt otthon valaki. Az épület biztosítva van az „Adria“ társulatnál.

— **Hol fekszik Parád.** A fővárosi? előjáróság nagyon kegyesnek mutatja magát Csongrád vármegyéhez. Egy hivatalos átiratban, melyen a IX. kerület jegyzőhelyettese s előjárója van aláírva, Parád megyénkbe helyezték át, keresvén egy asszony illetőségi helyét. Megvannak arról győződve, hogy itt buzog az a híres forrás, valahol a homocsbuczkák között. Csak szép is az a geográfiai ismeret!

— **Érdekes régi aranyokkal** gazdagodott ma a Somogyi-könyvtár numismatikai gyűjteménye. A két aranypénz szt. László idejéből való, mint a körirat tanúsítja: „S. Ladislaus rex — Wladislaw S. R. Ungariae.“ Az értékes ereklyéken semmi kopás nyoma nem látszik, még egészen új mindkettő. Szegedre Keresztúrról kerültek, honnét egy öreg gazda, Süli Mihály küldötte be azokat fiának, egy városi tüzoltónak. Szluha főkapitány a két értékes aranyat megvásárolta a Somogyi-könyvtár részére.

N y i l t t é r .
—
Az ujszegedi népkerti vigadóban
ma pénteken, július 9-én
halpaprikás
lesz, mely alkalommal
Fehér Poldi vezetése alatt
Onodi Kálmán zenekara
térzenét tart. Kezdeté esti 1/8 órakor.
Egyszersmindt van szerencsém jelenteni, hogy ujszegeden a tekepálya elkészült és rendelkezésére áll a n. é. közönségnek.
Számos látogatást kér
teljes tisztelettel
Juránovics Ferencz.

Ma, pénteken
a Szegedvároshoz címz kávéház
udvarkertjében
hal-sz áltai főzött
halpaprikás
lesz,
Farkas József zenekarának
közreműködése mellett.

A PETROZSENYI KÖSZENBANYÁK

SZEGEDI FŐÜGYNÖKSÉGE
ajánlja a
cséplési idényre
legjobb minőségű
SZÉNNEMEIT.
Milkó és Melchner,
Tisza-L.-körút alsó végén.

Ma, pénteken
A GAMBRINUS
diszes kerthelyiségében
halpaprikás lesz,
Dankó Pista zenekara
közreműködése mellett.

Főszerkesztő: **ENYEDI LUKÁCS.**
Felelős szerkesztő: **KULINYI ZSIGMOND.**

Szegeden, 1886. Nyomatott a kiadó Bába Sándor könyvnyomdájában.